

ZLATÝ VĚK

(výňatky z knihy Po stopách zlatého věku Míly a Eduarda Tomášových - Avatar, 1999)

*Je to tak prosté, jednoduché, že víc už ani nelze,
když z Jednoty se díváš, či jen víš, či ne-víš.*

Je to tak dobré, průzračné, svobodné, přirozené Bytí.

Zlatý věk bez viny zapomnění Boha, počátek Slova.

Římský básník Publius Ovidius Naso ve svých Proměnách připomíná, že první věk lidstva byl zlatý. Také všechny staré náboženské tradice se shodují na existenci ráje prvních lidí, kdy nebylo "hříchu" a kdy byl člověk trvale šťasten.

V tomto věku nebylo oddělenosti od Boha. To znamená, že vědomí jsoucnosti, vědomí osobní existence, na které jsme si my, dnešní lidé, vývojem zvykli do té míry, že už ani nepřipouštíme žádné jiné, nebylo tehdy ještě osobní, nýbrž neosobní. Tento neosobní pocit se těžko chápe a také těžko vykládá někomu, kdo ho dosud nepoznal. Pokročilejším žákům duchovní cesty je však důvěrně znám jako blažený a osvobozující stav duše. Tato skutečnost byla jedním z důvodů, že prvotní období lidské existence bylo ve svém prvopočátku skutečně dobou nejvyššího štěstí, nejvyšší harmonie a nesobecké lásky. Bytosti se poznávaly jedna v druhé jako v zrcadle a absolutní bytí, které to umožňovalo, bylo chápáno bez protikladu a bez pochybností.

Proč tomu tak bylo? Právě pro onu neosobnost. Na světě ještě nebylo ego. Osobní myšlenka "já" (tj. ego) se vyvíjela a vznikla daleko později jako výsledek latentních sklonů jedince při dalším jeho odklonu od univerzální jednoty. Ale tehdy na počátku se ještě nezrodila. Bylo zde jen nezkalené a neextatické štěstí, moudrost a čistota.

Od oné doby zlatého věku - našeho prapočátku na této planetě - až do nynějšího dne tento šťastný stav, který je nejnižším stavem duše člověka, nepřestal v lidech ani na okamžik existovat. Nikdy se nezměnil a nezmění. Neboť univerzální jsoucno bytí, nejjednodušší z jednoduchého, které je základem člověka, se nemůže měnit a také nemůže nebyť. Jen vnímání, tj. chápání, tohoto bytí, této základní charakteristiky zlatého věku, člověkem se může měnit, nebo lépe řečeno může se časem překrýt. Tak jako slunce překrývá mraky. A to se také, bohužel, během doby lidstvu přihodilo.

Tehdy, na samém počátku, nebylo toto čiré bytí ještě překryto. To znamená, že bylo poznáváno ve svém přirozeném stavu, takové, jaké je. Klidné a hluboké jako moře, nekonečně mohutné a nekonečně jsoucí, živé jako sám život. Jsoucnost tohoto bytí byla současně jeho vědomím a jeho vědomí bylo současně jeho blažeností. Tak je tomu ale stále. I nyní. Jenomže my už to nevnímáme, neboť jsme na svůj božský původ dávno zapomněli, ba dokonce jsme jej zapřeli.

Tři velké aspekty života - *existence, vědomí, blaho* - jsou provždy zajedno s člověkem i s absolutnem a nebylo a není možné je ani od absolutna, ani od člověka oddělit. Jak nahoře, tak dole. To je náš trvalý pramen života. Království nebeské, jak to pojmenoval Ježíš.

Největší úctu k Tvůrci může člověk prokázat jedině ztotožněním se s absolutnem. Avatáři, jako byl Buddha, Kršna a Ježíš Kristus, učili své žáky obnovit pravdu o božském původu člověka. Nikdo menší by na to ani nepřišel.

A přece mysl, tělo a svět nejsou v podstatě ničím jiným, než tím, z čeho vznikly. To člověk pozná, když opustí představu "já" a "moje" a zejména s tím spojenou představu těla a pátrá po Pravdě.

Tehdy se pro něho začíná druhá část oné veliké cesty - cesta zpátky po stopách zlatého věku.

A nakonec si pamatujte jednu provždy: **Jste také tělo, nikoli však pouze tělo!**